

בזכות נשים צדיקות

זמני כניסת ויציאת השבת
ע"פ לוח עתים לבניה

בני ברק	באר שבע	נתיבות	הדלקת נרות
16:21	16:28	16:16*	צאת השבת
17:23	17:25	17:25	רבינו תם
18:01	18:02	17:59	

פנינה לנשמה

הצניעות והפנימיות – עיקר מהותה של בת ישראל

כשאנו רואים גורד שחקים, אנו מתפעלים מגובהו המתנשא – אבל אנו שוכחים שכל הגובה העצום הזה עומד בזכות היסודות העמוקים שלו, הטמונים עמוק עמוק באדמה! בלעדי אותם יסודות, לא היה הבניין יכול לעמוד. היסוד חשוב לא פחות מהבניין!

הנשים הן היסוד והשורש של עם ישראל – ושל העולם כולו. והראייה, שיהדותו של אדם נקבע לפי האם ולא לפי האב. השורש הוא האישה, וטבעו ומהותו של השורש שהוא צנוע ונסתר, טמון עמוק עמוק הרחק מעין רואים.

אנו רגילים לחשוב שצניעות הכוונה רק בלבוש. אבל צניעות במונח הנכון פירושה עשיית דברים אך ורק לשם שמים. צניעות פירושה: כל מה שיש לי, אין לו שום צורך בבלוט החוצה. אין שום צורך שמישהו יידע ממנו. הכל בתוכי, ביני לבין ד' יתברך. זו פירושה של הצניעות במונח הכי נכון.

נשים – יש בתוכן רעיונות נפלאים, לפעמים יש להן רגש נפלא בתפילה – אבל הכל בפנים, הכל בינן לבין הקב"ה, ואת עוצמת הדבר אין לשער ואין לתאר. (הרב פינקוס נפש חיה)

חן וכבוד יתן ד'

מעשה שהיה...

"הסיפור שלי מקפל בתוכו השגחה פרטית מיוחדת במינה!" כך פותחת ת' את סיפורה. בדרך כלל ידוע, וכך נאמר בספרים, שההקפדה על צניעות מעניקה חן מיוחד, אשר כל יופי וכל הדר לא יוכלו לשוות ולדמות לו. אצלי קרה דבר הפוך - בגלל הצניעות לא מצאתי חן, ודווקא כאן הייתה טמונה הישועה הגדולה... עמדתי לצאת מביתי, למעמד חתימת ה'תנאים' ('ווארט') של בני היקר, בשעה טובה ומוצלחת. בדרך כלל, אני חובשת מטפת בחיי היום יום הרגילים, אך לשמחות ולאירועים מיוחדים - אני חובשת פאה. הפעם התלבטתי... לאחרונה קראתי ספר מסוים, שעודד מאוד להדר ולחבוש מטפת. המסרים שהועברו בו חלחלו עמוק לליבי. בין השאר נאמר שם, כי מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל, אשר כידוע עודד מאוד את נושא כיסוי הראש במטפת, אמר לביתו, שגם מי שאינה מצליחה עדיין להדר בכך באופן תמידי, תקבל שכר נפרד על כל פעם שבה יצאה מביתה במטפת ולא בפאה. החלטתי, שלשמחת ה'תנאים' אחבוש את המטפת. אחר כך, בהמשך, אחליט מה לעשות בשמחת האירוסין... הגעתי אל ביתה של הכלה, ומיד כשנכנסתי חשתי במבטי הפליאה. הרגשתי שמשוהו באופן לבושי אינו מוצא חן בעיני בנות המשפחה. בשלב מסוים ניסתה אם הכלה למצוא תואנה מסוימת לבטל את השידוך, וסובבה את הדברים כך שבסופו של דבר - ה'תנאים' לא נחתמו, והשידוך בוטל. שבנו הביתה בתחושה חמצמצה, ושיחת הטלפון שקיבלתי מהשדכנית אישרה את רגשות לבבי: "אם הכלה טוענת שאת אישה פשוטה מדי, ולא מתאימה לביתה...", לא היה צורך בהסברים נוספים. המראה שלי, בכיסוי ראש פשוט ועדין, לא מצא חן בעיניה... למשמע הדברים התחזקתי בהרגשה, שעשיתי את הטוב והישר בעיני ד', והרי "אין אדם שומע לי ומפסיד", ובוודאי אם הידרתי בקיום ההלכה לא ייצא מכך נזק. ההמשך היה מפתיע, וטמון בחובו מסר עצום.

פינת ההלכה

בגדים שקופים

- בגד שקוף נחשב כערוה בעששית, זאת אומרת: ערוה המכוסה בזכוכית, ופוסק המגן אברהם: שאסור לקרוא קריאת שמע כנגד אישה הלבושה בבגד שקוף, וכן אסור לומר נגדה שום דבר שבקדושה.
- מכשול זה נמצא יותר בבגדים קיציים הנתפרים מבדים דקים, או בחלוקים וגם בחולצות לבנות או בהירות.
- אין הבדל אם רואים ממש את הגוף או אם זה נראה דרך בגד שקוף, כך או כך זה נקרא ערוה ופריצות.
- על כן, כל המקומות בגוף החייבים בכיסוי יש להיזהר שהכיסוי לא יהיה שקוף, מטרת הבגד הוא לכסות ולהצניע את הגוף שלא יראה.
- מה נכנס בגדר בגד שקוף: 1. בגד שצבע העור נראה דרכו. 2. בגד שצורת הגוף נראית דרכו. 3. מבחינים בבגד הפנימי שמתחתיו.

(כתר הצניעות)

לאחר שעות ספורות הגיע אלי מידע ממקור מהימן, אשר לימד אותי עד כמה גדולים מעשי ד'. התברר כי הכלה סובלת מפגם משמעותי, העלול לפגוע קשות בבניית הבית העתידי. ידיעה חשובה זו לא הגיעה לאוזנינו במהלך כל הביורורים שערכנו. מסובב כל הסיבות הביא לידי כך, שדווקא בזכות הידור המצווה לא מצאתי חן בעיני אם הכלה, ומי יודע כמה צער נחסך מאיתנו באופן זה... הצניעות מעניקה חן מיוחד לכל אחת הזוכה להתעטר בה, אך גם אם נראה לעינינו הרואות כי התוצאות הפוכות, ודאי הוא שרק טובה וברכה תצמח מכך!! (סיפור קטן מעשה גדול)

אנגלי, והורה לי שמיד אחר כך עלי לרוץ".

האדים השוטר: "ומדוע לא עצרת כשראית שאני רץ אחרך?"
"חשבתי שגם אתה היית אצל אותו רופא", היתמם היהודי.

המבוגר והבחור פרצו בצחוק. המתח התפוגג, ואני ניצלתי את ההזדמנות ופניתי שוב אל הבחור: "אולי תסביר לנו מהיכן יש לך את האופניים הללו?"

הבחור אמר רק מילה אחת: "אבי".
לא הבנתי כלום, אך היהודי שלצידי תפס את ראשו בידיו וקרא: "אוי ואבוי לי! הלבנת פנים! הלבנת פנים! אנא ממך, מחילה! מחילה!..."
התברר, שלאשתו יש אח בשם אבי שלומד עם הבחור באותה ישיבה, והאח קיבל רשות להשאיל את אופניה במקרה הצורך...

אילו היה אותו בחור מצליח לדבר מיד – היה הכל מסתדר בן רגע... מילה אחת שינתה את כל התמונה מקצה לקצה.

הרי לנו דוגמא מאלפת לכך שנתון אחד שחסר – עלול לגרום לכעוס איש על רעהו. לפיכך, גם כאשר ברור לנו למעלה מכל ספק שהצדק איתנו, עלינו להיזהר ביותר ולא לשפוט את זולתנו. חלילה לא נלחם באלו שנראים לנו כאויבים גדולים, וברגע אחד יכולים להתברר כאוהבים הגדולים ביותר.

קראתי לילדים שקודם הרחקתי מהמקום, כדי שלא יחשבו על בחור ישיבה שהוא גנב, וסיפרתי להם את הסיפור, ואמרתי להם: אתם רואים שגם ללשון הרע שרואים בעיניים, אין להאמין, משום שעלול להיות נתון אחד שחסר ומשנה את התמונה כולה. (אריה שאג)

למעלה משתיים-עשרה שעות. כל יהודי קיבל רישיון, שנקרא 'פס', וכל שוטר שראה יהודי היה ממהר לדרוש ממנו שיציג את הפס שלו. כשהיו מוצאים יהודי בלי רישיון, היו מאיימים להסגיר אותו, ורק תמורת עשרה רובל מסכימים להעלים עין...

פעם אחת צעדו ברחובות פטרבורג שני יהודים. לאחד מהם היה רישיון, ולשני לא. פתאום הבחינו בשוטר בקצה הרחוב. אמר בעל הרישיון לחברו: "אני אתחיל לברוח, ואתה תישאר לעמוד. בלי ספק הוא יתחיל לרדוף אחרי, וכשנתרחק ממך מרחק

הגון – אעצור ואראה לו שיש לי רישיון, וכך אתה תצליח לחמוק ממנו".

התוכנית עבדה כמצופה. הוא החל לברוח, ותוך רגע החל השוטר לרדוף אחריו. בעל הרישיון עשה סיבוב ועוד סיבוב, ולבסוף הניח עליו השוטר את ידו הכבדה ועצר אותו, כשהוא דורש ממנו 'פס'! הכניס היהודי את ידו לכיסו, שלף את הפס שלו – והראה לשוטר.

עיין בו השוטר, בחן היטב את השעה, ולבסוף החזיר לו את האישור ואמר: "הכל בסדר, אם כן אינני מבין מדוע רצת?"

אמר היהודי: "פשוט מאוד, הבוקר הייתי אצל הרופא, והוא נתן לי מלח

סיפר הרב אריה שכטר זצ"ל: לפני זמן מה יצאתי משיעור בכולל בעלי בתים, והנה אני רואה בחור ישיבה בן שמונה-עשרה יושב על אופניים אדומים בעלי מושב לבן עם כתמים שחורים. לצידו עמד יהודי שומר מצוות מזוקן כבן שלושים וחמש, וצעק עליו: "גנב! גנב! אלו האופניים של אשתי!..."

תוך רגעים הקיפו אותם כחמישה ילדים מסוקרנים שצפו במחזה בענין גדול. ברור היה שאלו לא אופניים שאפשר לגנוב בנקל. לא רואים הרבה אופניים אדומות עם מושב לבן, ויש צדק מסוים בצעקות, אך מנגד – איך אפשר שבחור ישיבה יגנוב?

תחילה דאגתי לפנות את השטח מילדים, ולאחר מכן נגשתי לבחור ושאלתי אותו: "מנין לך האופניים הללו?"

הבחור היה בהלם, הוא לא הצליח להוציא מפיו מילה.

הסתובבתי אל היהודי המבוגר ובקשתי הסבר. הוא סיפר שהיה באמצע קניותיו בסופרמרקט בקרית אונו, כשראה את הבחור הזה רוכב על האופניים של אשתו. מיד התחיל לרדוף אחריו, אך במקום לעצור – הבחור הגביר את מהירות נסיעתו. כך נסעו שניהם מקרית אונו עד רחוב דבורה הנביאה בבני ברק... "ברור שאלו האופניים של אשתי", סיים האיש בסערת רוח, "הנה מספר הרישיון שלהם".

פניתי שוב לבחור: "איך הגיעו האופניים אליך?"

הוא שתק וסימן לי בידיו כל מיני תנועות לא ברורות. ברור היה שהוא נסער ומוכרח להרגע, וחשבתי שאולי סיפור דומה יסייע בהפגת המתח.

ספרתי לשניהם שבעיר פטרבורג היה חוק, שאין ליהודי לשהות במקום

קוה אל ה'

תפילה מעומק הלב נענית מיד!

סיפר הרב פינקוס זצ"ל, אני עצמי זכיתי להרגיש פעם מהי תפילה מעומק הלב.

היה זה בקטנותי (בערך בגיל חמש). באותה תקופה התגוררנו באמריקה. פעם, בליל שבת עלה חום גופי, ומאחר וגרנו בבית בעל שתי קומות: בקומה השניה היו חדרי השניה שלנו, ובקומה הראשונה היו נערכות סעודות השבת, הודיעה לי אמי שלא אוכל להשתתף בסעודת השבת, משום שאין בכוחי לרדת מחדרי לקומה הראשונה.

כשהגיעו אבי ואחי מהתפילה, חשתי רצון עז לאכול עם כולם את סעודת השבת. כולם באו לבקר אותי בחדרי, והודעתי להם שברצוני לסעוד עמם. אך אמי אמרה שאין זה אפשרי מאחר ויש לי חום. "אולי תמדדו לי את החום פעם נוספת" – התחננתי לפניהם, מתוך תקווה שהחום ירד ואוכל לרדת לאכול, והם הסכימו.

בשעה שהלכו להביא לי את המודד-חום, פניתי לרבונו של עולם בתפילה מעומק הלב שיוריד לי את החום, אבל לאחר שמדדו לי אותו התברר, שהחום עדיין לא ירד.

אבל אז ארע ה'נס'! אבי אמר לאמי: "נו, נוותר לו, נניח לו לרדת לאכול איתנו על אף שיש לו חום"...

באותה שעה הרגשתי בחוש איך שתפילה עוזרת מיד! ואמנם לא בכיוון שאני חשבתי (הורדת החום), אך הדבר שכה רציתי והתפללתי עליו התקיים במלואו – אכלתי את סעודת השבת עם כל המשפחה!

חשבתי לעצמי שממעשה זה ניתן להפיק שני לקחים חשובים:

א. תפילה מעומק הלב נענית מיד!

ב. אין צורך לתת 'עצות', כביכול, לקב"ה כיצד לעזור לנו. הוא יתברך כבר ידאג לעזור לנו ולהיטיב עמנו בצורה המופלאה ביותר הנראית בעיניו. (פניני רבי שמשון)

נצור לשונך

מוסר על הזחירות בשמיעת לשון הרע

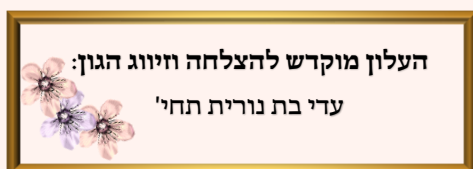
כשהגאון הקדוש רבי שלום הדאיה זצ"ל עלה ארצה, עבר להתגורר בשכונת "אהל משה". שאלוהו מדוע לא בחר לגור בשכונת הבוכרים, בה התגוררו רבים מבני עדתו, בהם כל גדולי אר"ץ גאונים וצדיקים. השיב ואמר, כי היא הנותנת. בשכונת "אהל משה" שוחחו הכל בלאדינו, שפה אותה לא הכיר. וכך, יימנע מלשמוע רכילות ולשון הרע, ויוכל לשמור פיו ולשונו ולנצור מרעות נפשו!!! (מעיינ השבוע)

הלכה הרגילים לחקור ולדרוש את אשר אחרים מספרים עליהם

יש אנשים הרגילים תדיר לדרוש מחבריהם שיגלו להם מה שאחרים מספרים עליהם. אף כשאין להם כל תועלת מעשית מידיעת הדברים, הם מרבים להפציר בחבריהם עד שאלה מגלים להם את מבוקשם. איש כזה מקבל בודאי את אשר הוא שומע כאמת מוחלטת והוא נעשה שונא גמור למי שספרו עליו כי דיבר בגנותו. תקצר היריעה מלפרט את גודל הנזק ומנין העבירות הרבות של אלה הלוקים במידה מגונה זו.

לפיכך, שים דבר זה על ליבך וזכור!

כל עוד אין לך צורך לשמוע את הדברים על מנת להישמר מנזק, לעולם אל תשאל את חברך: "מה אמר עלי פלוני?"

שביבי אור

מילת עידוד מוחיה נפשות!

כידוע, היתה ישיבת סלבודקה "אם הישיבות" בשעתה. הסבא מסלבודקה יסדה, בימיו התעלתה לפסגות, וממנה נשלחו קבוצות תלמידים להקים ישיבות נוספות. על אלו אדנים הוקמה הישיבה, על איזה בסיס נוסדה? כששאל הסבא מסלבודקה זצ"ל את רבו, הגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל על מה ישים את הדגש, נענה בפסוק מספר ישעיהו: "להחיות רוח שפלים, ולהחיות לב נדכאים"!

זה המפתח להצלחה בחינוך. בבית, בבית הספר ובישיבה: לזקוף קומת הבן והבת, החניך והתלמיד. לעודד ולטפח, לתת אמון ולרוםם!

הכל יודעים, שאין מצווה גדולה יותר מהצלת נפשות. אין זכות רבה יותר מהחייאת אדם. מי יתן והיתה נזקפת לזכותנו זכות נעלה זו. אבל כה נדירה ההזדמנות להציל נפש מישראל. כך נדמה לנו, אך טעות בידנו. כי לשם כך, אין אדם צריך להיות רופא או מציל. די שיאמר מילה טובה, מילת עידוד ומחמאה. ופסוק הוא בפרשתנו: כיון שבישרו את יעקב אבינו בשורה טובה ושימחוהו – "ותחי רוח יעקב אביהם", החיוהו! מילה טובה בבית, חיוך, משפט של הערכה, מחווה של תשומת לב, וקנינו את עולמנו! החיינו אחרים, ולמעשה החיינו גם את עצמנו. את הרגשותינו ורגישותינו! (מעייץ השבוע)

חכמת נשים

אימו של הרב אריה שכטר זצ"ל

סיפר הרב אריה שכטר זצ"ל, הורי ע"ה זכו לעושר מופלג. בהיותם בהונגריה היו ברשותם בית חרושת גדול לביגוד ולהנעלה, וחנוות ענקית שהמתה תמיד מקונים.

כאשר אימי הנבונה ראתה כי רבים מהשכנים מקנאים בהם מאוד עקב הצלחתם הכלכלית, היא היתה הולכת אליהם ומבקשת מהם הלוואות כספיות. כעבור שבועיים היתה מחזירה את הכסף עוד לפני השקיעה בלי שעשתה בו כל שימוש. אך בינתיים התחילו השכנים להתלחש ביניהם: "משפחת שכטר מסכנה, כלפי חוץ נראה שהולך להם מצוין בעסקים, אבל האמת שהמצב לא בדיוק כך, עובדה שהם נזקקים להלוואות כה רבות". וכך פסקה הקנאה.

אמי נהגה בפטנט החכם הנלמד מדרכו של יעקב אבינו. "למה תתראו?" אל תראו עצמכם ותוציאו את עיני הסוככים.

בהונגריה החנויות היו פתוחות עד חצות הלילה, והורי היו עובדים בחנות עד שעה זו. לאחר סגירת החנות היה אבי הולך עם אורחיו להתאבק בעפר רגלי חכמים. אמא היתה מנהלת את הבית ביד רמה. היתה לה עבודה רבה לטפל בשישה בנים קטנים ומלאי מרץ. בלילות היא היתה יושבת ותופרת, מתקנת ומטליאה את בגדיהם הקרועים של הילדים.

כשאבא היה שב הביתה ורואה אותה מתקנת בגדים, כשהיא עייפה ותשושה לאחר שעות העבודה הרבות, הוא היה אומר לה: "חבל שתטרחי לתקן את הבגדים הישנים. אפשר להחליף הכל בבגדים חדשים. יש לנו כל כך הרבה בגדים במפעל. צריך רק לקחת אותם".

אך אמא הצדיקה השיבה לו: "המטרה האמיתית שלי בתיקון הבגדים אינה לחסוך כסף. חינוך הילדים הוא זה שמעניין אותי. אמנם לכבוד השבתות והחגים אני שמחה לתת לילדים בגדים חדשים, אבל בימי החול מעוניינת אני שהם ילכשו דוקא בגדים עם טלאים".

אמא סברה כי ילד הלבוש כמו בן עשירים, מרגיש מיוחד ומתגאה ומתנשא על חבריו. "אמנם רצוני שילדי יהיו מטופחים ונקיים, אך עלי להלבישם בגדים פשוטים כיתר חבריהם, כדי שיתרגלו לחיי צניעות והסתפקות, ולא יתגאו", אמרה.

אמא ע"ה נהגה על פי עצתו של שלמה המלך החכם מכל האדם: "ואת צנועים חכמה" (משלי יא, ב). הצניעות וההסתר הם חכמה גדולה ומביאים למידות טובות. (אריה שאג)

לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
רחל בת תמו ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
מזל בת סוליקה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' חיים חטאתו
בן ביה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' יוסף ז"ל בן ורדה תחיל
דינה ז"ל בת ורדה תחיל
ת.נ.צ.ב.ה